Psalmi 40, Întristarea transformată în bucurie veşnică! 9.12. 2018

I. Nespus de bucuros cu Domnul nostru !

A. **Eşti dezamăgit de Domnul**?

Prima propoziţie este la timpul trecut. „Îmi pusesem *nădejdea* **ÎN DOMNUL**”! De ce credeţi? Pentru că mântuirea poate fi explicată, abia după ce ai experimentat-o, şi nu înainte. Nicodim nu o înţelege, Femeia samariteancă la fel, Maria, mama Domnului Isus se întreabă:”cum se va face lucrul acesta?”, iar Zaharia 4:6 le răspunde:”lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oştirilor”.

În cine ne punem noi încrederea, nădejdea noastră: Psalmi 20:7”unii se bizuie pe carele lor,alţii pe caii lor,dar noi..?” 1 Tim.1:1”Isus nădejdea noastră”.

Dacă astăzi ţi s-ar oferi ceva, orice ţi-ar plăcea cel mai mult, sau promisiunea că Isus va fi cu tine, ce ai alege?! Alege-L astăzi din nou pe Domnul Isus Hristos.

În situaţia în care te afli, şi poate nu este una uşoară, ce faci, aştepţi cu răbdare, ai încredere că El va lucra? Ps.37:5”încredinţează-ţi viaţa (soarta) în mâna Lui, încrede-te în El şi El va lucra”.

v.4 completează v.1 :”cel care îşi pune încrederea în Domnul este un om fericit, sau binecuvântat”. Atenţie, el nu se îndreaptă atunci când are necaz şi strâmtorare spre cei trufaşi şi mincinoşi, ci nădejdea lui este în Domnul.

B. **Cum a lucrat El în viaţa mea**, spune împăratul David.

Isus *S-a aplecat* spre mine= Isus *S-a smerit* ca să mă mântuiască, *S-a coborât* la nivelul meu; eu am păcătuit împotriva Lui, dar El *S-a plecat la picioarele mele* prinse în butucii păcatului, şi mi-*a ascultat* strigătele. Atunci când omul strigă, înseamnă că durerea lui este foarte mare, înseamnă că nu mai poate.

Ce bine este ca atunci când ai mari încercări, şi plângi şi strigi, să fie cineva lângă tine şi să stea să te asculte. Iov a avut astfel de prieteni. Ei înainte de a-i da sfaturi, au stat lângă el 7 zile şi doar *au plâns împreună cu el* fără să-i spună ceva. Iov 2:11-13.

Doamne, sunt eu atât de important în ochii Tăi de te pleci chiar Tu spre mine? Luca 10:27 ne arată cum cei mai importanţi oameni ai vremii, reprezentaţii puterilor în stat, au trecut înainte pe alături celui căzut între tâlhari. Doar i-au aruncat nişte priviri aşa piezişe...ia uite-l şi pe ăsta, uite-o şi pe asta...vai de mama lor..!

„De aceea, pentru că ai preţ în ochii Mei, pentru că eşti preţuit şi te iubesc, dau oameni pentru tine şi popoare pentru viaţa ta.” Isaia 43:4.

Acum, Domnul nu doar că mi-a ascultat necazul, i-a fost milă de mine, dar *a trecut la acţiune*. Ce bine că nu s-a oprit la atât.

M-a scos din acel loc:”groapa pieirii, fundul mocirlei”. Isaia 51:1,2. Ce greu era în mocirlă. Abia ne mai târâiam obielele. Cei care aţi mers prin noroi gros, sau pe

zăpadă mare,iar dupa un timp aţi ajuns la asfalt, negru, curat, stâncă, cum vă simţeaţi picioarele, nu-i aşa, parcă zburam nu mergeam. *Mi-a aşezat piciorul cu Mâna Lui pe Stâncă.* Alpiniştii fac uneori lucrul acesta: pe cel ce a alunecat spre prăpastie, îl prinde şi pentru că picioarele îi tremură, prietenul îi apucă glezna şi cu grijă îi aşează talpa piciorului pe loc sigur, şi stă acolo cu mâna pe glezna lui până ce acesta se linişteşte şi-şi revine. *Mi-a întărit paşii*.
Psalmii 37:23 ”Domnul întăreşte paşii omului când îi place calea lui”. Domnului îi place când strigi la El. „Când strigă un nenorocit Domnul aude şi-l scapă din toate necazurile lui”. Ps.34:6
*Cine este Stânca: Isaia 26:4 ”încredeţi-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este *Stânca veacurilor*”. Rom.10:11”oricine crede în El nu va fi dat de ruşine”.

C. Am scăpat, sunt bine. Ce să fac de acum? v.3 Cântă o cântare nouă, este cântarea ta personală. Nimeni nu o mai cântă aşa cum o cânţi tu. Psalmi 96:1 „Cântaţi Domnului o cântare nouă”. El mi-a pus în gură această laudă pentru Dumnezeul nostru. Predicatorule, predică o predică nouă, cântăreţule, cântă ceva nou, tu cel ce ai fost scos din groapa mocirlei, cântă-i Domnului o cântare nouă! Dar stai...cântarea nouă nu îţi aparţine ţie, ci El îţi pune pe buze acea cântare. Priviţi smerenia, unirea cu fraţii şi surorile:”pentru Dumnezeul *nostru*”. Ps.42:8”Ziua Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noaptea cântam laudele Lui, şi înălţam o rugăciune Dumnezeului vieţii mele”.

„*Mulţi* au văzut lucrul acesta” – „s-au temut” – şi ”s-au încrezut în Domnul”! Teama singură nu este de prea mare folos,dar împreună cu încrederea în Domnul, asta este ce dă un final fericit.
Atât timp cât am fost în necaz şi durere am fost singur – doar eu şi cu Domnul, atât. Acum de unde au apărut cei mulţi?! Ce a fost atât de extraordinar în viaţa mea, ce a atras atât de mult? Priviţi la cele de mai sus. Schimbarea lucrată de Domnul Isus în viaţa mea, manifestată prin bucurie, în cântare împreună cu fraţii mei.
Vreau să vă spun că participanţii pasivi erau acolo şi până acum, dar erau în conflict cu el, nu se înţelegeau. De aceea era el singur. De unde ştiu? „S-au temut”! Când au văzut lucrarea Domnului s-au temut. O teamă sfântă aş adăuga, reverenţioasă.
Exemplu: Daniel şi împăraţii vremii. Daniel 6:26
Fraţii mei, când trecem prin felurite încercări, să ştim că nu suntem singuri, mai sunt şi alţii care se uită, şi vor să vadă sfârşitul nostru. Dar sfârşitul nu a fost cel scontat de ei, ci un altul, neaşteptat.

*Acum, m-a frământat un subiect un timp. Prov.16:7”când sunt plăcute Domnului căile cuiva,îi face prieteni chiar şi pe vrăjmaşii lui”. Întrebarea mea este

cum, cum îi face prieteni? Pe unii, nu pe toţi. De fapt nu lucrează la ei mai întâi, ci mai întâi lucrează la mine, şi atunci unii se schimbă. La acest lucru se referă când spune:"s-au temut". Psalmi 130:4 „dar la Tine este iertare, ca să fii de temut". Ce ce iartă este puternic –Domnul - iar cel ce nu iartă, sau nu iartă din toată inima, aşa cum a fost iertat şi el,este un om slab. Cel ce iartă este puternic, şi devine şi mai puternic după ce iartă – omul.

Concluzia: v5. Doxologie. Concluzia este uimitoare. Până mai ieri eram în mocirlă până la gât,iar astăzi aflu că planurile Lui pentru mine sunt multe şi minunate. Nu mă pot opri din *laudă*.5c.

Un extraordinar vestitor :v.9,10. *Vestesc* dreptatea prin har – *slujirea* – în adunare, vestesc pretutindeni – iată că nu-mi închid buzele. De 3 X apare cuvântul „vestesc", v.5c,9,10.

Trecerea la Domnul Isus se face mult mai târziu în Psalm, pt.că aşa cum am mai spus:"omul nu înţelege prea multe din pocăinţă dacă nu trece el însuşi prin acest proces". Psalmistul parcă nu mare are răbdare să vb.despre Domnul Isus mai întâi, pt.că vrea să strige din toate puterile ce mult bine i-a făcut lui Domnul.

II. <u>Misterul. Cine poate realiza o aşa transformare?</u> Gal.4:4, Fa.4:12

A.**Venirea în lume a Hristosului** preeexistent, ca **slujitor**. Exodul 21:1-6. Deuter.15:15-17, Isaia 50:4,5, Evrei 10:7-9. O străpungere fizică,dar şi una spirituală, prin Cuvânt: Evrei 4:12.
Mai întâi începe cu ce nu doreşte. Ce vrea să spună asta? Ce nu vrea Domnul Isus de la noi:jertfe, daruri de mâncare, nici arderi de tot, jertfe de ispăşire (umbre), şi după Domnul Isus încoace, astea toate sunt idolatrie. Isaia 1:10-18
Vezi ca nu cumva astăzi să preţuieşti mai mult datini şi obicieuri, decât lucrarea desăvărşită a Mielului Isus Hristos. Mica 6:6-8.

A venit Lumina, adaptează-te la realitate; dă-I voie Lui Isus să te lumineze.
Ioan 8:12;9:5; Luca 1:78; Maleahi 4:2; Apoc.22:16
Dar ce ai făcut Tu Doamne: *A ales să asculte*. În esenţă aceste pasaje cu „urechea", asta vor să spună – ascultare. Vreau să ascult, vreau să fac voia TA Dumnezeule. Filipeni 2:8
IATA-MĂ ! Is.6:8;52:6;65:1. Domnul a auzit chemarea:"Cine va merge pentru noi"?
Tu auzi că Isus te cheamă şi pe tine? Îţi vei lăsa urechea străpunsă, spiritual, prin Cuvânt? Psalmi 62:11, Is.65:24

B. **Purtare de grijă** ! Isus a ascultat şi Tatăl I-a purtat de grijă.v.11-17. La fel ne va purta de grijă şi nouă, celor ce alegem să ne încredem în El.
În psalm apare de 4 x pronumele personal „Tu”.v.6,9,11,17. Psalmistul se bizuie pe Numele Domnului pentru: iertare prin jertfă, (Fa.4:12) cunoaştere personală (v.9), mila-bunătatea şi credincioşia Ta mă vor păzi (v.11), ajutor şi izbăvire fără zăbavă (v.17).